

← Uit in Puurs-Sint-Amands

enjambement

In *Madrigaal* en *Enjambement* vult een kale houten vloer het scherm. Strak in beeld gebracht rolt, vouwt en ontvouwt elk van de geklede figuren – respectievelijk een vrouw en een man – zichzelf op, tussen wisselende pauzes in. *Madrigaal* borduurt verder op de reeks *Hommages*, waarin Lili Dujourie het beeld van het naakte lichaam onderzoekt. In deze reeks video's speelt de kunstenares ook vaak zelf het model.

In dit werk keert Lili Dujourie zich onverwacht om van op de rug en staart ze met een glazige blik in de camera. Het beeld krijgt hier plots een focus, het overzicht verdwijnt. Een madrigaal is een muzikale, meerstemmige compositie. De keuze voor de titel wordt bepaald door de poëtische kwaliteit van het woord, door de associaties en herinneringen die een begrip als madrigaal oproepen bij de kunstenares.

In 1976 werkt Lili Dujourie dit idee verder uit, deze keer met een man als model: “om te testen wat het zou opleveren om de basisidee van *Madrigaal* uit te werken met een man”. Er blijkt nauwelijks verschil. De man maakt rollende bewegingen over de grond, net als Lili Dujourie in *Madrigaal* – maar het duurt enige tijd vooraleer je merkt dat het om een man gaat. De titel ‘enjambement’ is een verwijzing naar een vertraging in de ritmische voortgang van een liefdesgedicht.

Met *Enjambement* wil de kunstenares een man in zijn fragiliteit benaderen, niet in zijn stoerheid of kracht. De kunstenares wilde met *Enjambement* “uit het mannelijk naakt iets halen dat naar de vrouwelijke kant van de man neigt”.